

РЕШЕНИЕ

№ 40673

гр. София, 04.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав, в
публично заседание на 04.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Снежана Тодорова, като разгледа дело номер **11613** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 145– чл. 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 84, ал. 3 във вр. чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 вр. чл. 8 и чл. 9 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на адв. А. К. А., като назначен представител по силата на чл. 25 от ЗУБ с решение № 63/23.01.2025г. на председателя на НБПП, на регистрирания като непридружен непълнолетен Е. С., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на А., против Решение № 3049/10.04.2025г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците /ДАБ/ при Министерски съвет /МС/, с което е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на търсеция закрила.

Иска се от съда да постанови отмяната на решението като постановено при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, в противоречие на материалноправните разпоредби и в явно несъответствие с целите на закона. Основно акцентира върху липсата на преценка от страна на органа на висшия интерес на детето. Счита, че за него са налице както основания за предоставяне на статут на бежанец така и за предоставяне на хуманитарен статут съответно по чл.8 и чл.9 ЗУБ. Моли за отмяна на решение №3049/2025г. и връщане на преписката на председателя на ДАБ за ново произнасяне.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява. Процесуалният му представител- от адв. А., назначена по реда на чл.25, ал.1 от ЗУБ поддържа жалбата и моли за отмяна на решението на ДАБ като незаконосъобразно и необосновано, по съображения, подробно

изложени в жалбата и представена писмена защита.

Ответникът – Председател на ДАБ при МС чрез процесуалния си представител юрк. К. оспорва жалбата, иска се от съда постановяване на съдебен акт, с който да се потвърди решението на Председател на ДАБ като правилно и законосъобразно издадено.

Софийска градска прокуратура не се представлява и не е изразено становище по жалбата.

Административен съд София- град, след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

С молба с вх.№ПМЗ-ВР-44/08.01.2025г. на РПЦ- С. /л.69/ жалбоподателят Е. С., непридружен непълнолетен по смисъла на §1, т.4 от ДР на ЗУБ с установени лични данни на чуждестранния гражданин въз основа на подписана декларация на основание чл.30, ал.1, т.3 от ЗУБ / [дата на раждане] в общ.Ц., А., гражданин на А., етническа принадлежност– пащун, вероизповедание: мюсюлманин – сунит, семейно положение- неженен, ЛНЧ [ЕГН], е поискал предоставяне на международна закрила. Към заявлението чужденецът не е представил оригинални документи за самоличност.

На същата дата е съставен регистрационен лист /л.65/ с приложение. Чуждият гражданин е получил копия от Указания относно правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в РБ, включващи пояснения относно производството по предоставяне на международна закрила; относно последваща молба за предоставяне на международна закрила, относно връчване на решенията и инструкция за задълженията на чужденците, настанени в центровете на ДАБ. Видно от удостоверителното изявление на жалбоподателя същите са били преведени на разбираем за него език и последният е получил копие от тях.

Регистриран е като непридружен непълнолетен и в хода на административното производство се представлява от назначен с Решение на председател на НБПП адвокат /л.41/ и от социален работник от отдел „Закрила на детето“, назначен със заповед на Директор дирекция „Социално подпомагане“ по местоживееие /л.43/. На чужденеца са представени указания за правата и задълженията му по време на процедурата по молбата му за международна закрила, преведени на разбираем за него език. Чужденецът е настанен в РПЦ С., кв. Военна рампа с Решение за настаняване №002 от 08.01.2025г./л.47/

На 12.02.2025г. е проведено интервю с чуждия гражданин в присъствието на социален работник А. А., представителя от Бюро по правна помощ адв.А. и преводач. С. заявява, че е напуснал, А. около 4 месеца преди провеждане на интервюто. Нелегално минал транзит през П. и И., след което заминал и останал около месец и половина в Турция. Влязъл в Република- България нелегално около 40 дни преди проведеното интервю и на път за С., бил арестуван, което го принудило да подаде молба за закрила у нас. Мотивира молбата си с липса на доходи. Уточнява, че баща му е работил за държавата, бил военен и талибаните го разпитвали защо работи тази работа, но никога не е бил насилван и в момента живее в А.. Според думите му причините да напусне родината си били безпаричие и нуждата да намери работа, за да подпомага семейството си. Заявява, че лично той никога не е имал проблеми заради етноса или религията си, никога не е бил насилван, заплашван или отвличан, единствено безработицата и бедността го накарали да напусне А.. Не бил арестуван, съден, осъждан в държавата по произход, не е членувал в политическа партия или организация, нямал е проблеми във връзка със своята етническа принадлежност или религия. Декларира, че не е заплашван лично и не му е оказвано физическо и/или психическо насилие в държавата му на произход.

С писмо рег.№М-3175/11.03.2025г, съгласно чл.41, ал.1, т.1 от ЗДАНС е уведомена ДАБ- МС, че ДАНС не възразява на лицето, регистрирано в РПЦ С., ПМЗ- военна рампа като Е. С., [дата на раждане] в А. да се предостави закрила в РБ, в случай че отговаря на условията по ЗУБ.

На 18.02.2025г. е изготвена докладна записка до Директор на РПЦ С., относно чужденци, потърсили закрила в ДАБ и напуснали самоволно общежитието на отдел ПМЗ кв. Военна рампа- ул. „проф. И. Г.“ №29. Съгласно същата Е. С., [дата на раждане] с ЛНЧ [ЕГН] фигурира в т.5 от списъка на напусналите самоволно общежитието. С писмо рег.№ 508907/18.02.2005г., на основание чл.7, ал.2, вр. с чл.42 от Закона за закрила на детето, Директор на РПЦ С., ДАБ-МС, уведомява началника на 02 РУ-СДВР С., директора на ДСП-С., председателя на Държавна агенция за закрила на детето и адв. А.-процесуален представител на непълнолетния непридружен, че същия е в неизвестност. Моли за предприемане на действия по неговото издирване.

От страна на Агенция социално подпомагане е съставен социален доклад /л.35/, съгласно който ОЗД към ДСП С. счита, че към момента не съществува пряк и непосредствен риск за детето, докато е на територията на РПЦ Военна рампа.

Със Становище от гл.експерт в отдел ПМЗ кв. О. купел, РПЦ С. е предложено на Е. С. да се откаже предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут /л.16/

С Решение №3049/10.04.2025г. в производството по реда на чл.68, ал.1, т.1 от ЗУБ /л.11/ председателят на ДАБ при МС поради липса на предпоставките по чл.8 и чл.9, на основание чл.75, ал.1, т.2 и т.4 от ЗУБ е отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на Е. С.. Решението е връчено на 21.10.2025г. на адв.А., представител по чл.25 ЗУБ на жалбоподателя.

По делото са приложени всички събрани в хода на административното производство писмени доказателства, в т.ч. актуална към датата на постановяване решението Справка №МД-02-87 от 06.02.2025г от Дирекция „Международна дейност“ и Справка №МД-02-530 от 30.09.2025г. от Дирекция „Международна дейност“.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена от лице имащо правен интерес от оспорването на процесното решение, в законоустановения срок.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен административен орган съобразно правомощието на председателя на ДАБ по чл. 48, ал. 1, т. 1 от ЗУБ да предоставя, отказва, отнема или прекратява статут на бежанец и хуманитарен статут в Република България.

Спазени са изискванията на чл.59 АПК за форма. Решението съдържа предвидените в чл.59, ал.2 АПК задължителни реквизити, с означение на фактическите и правни основания за издаването му.

При издаването на Решение №3049/10.04.2025г. Председател на ДАБ към МС на РБ е спазил процесуално правните разпоредби. Производството е протекло в съответствие с процедурите, регламентирани в закона и приложимата европейска директива– проведено е интервю с молителя-непридружен непълнолетен в присъствието на служебно назначен адвокат на основание чл.25, ал.2 ЗПП вр. чл.23, ал.2 вр. чл.25, ал.1 и ал.3, т.2 и т.3 ЗУБ и преводач от/на езика, който разбира и в съответствие с изричната разпоредба на чл.15, ал.4 от Закона за закрила на детето – в присъствието на социален работник от Дирекция „социално подпомагане“ по настоящия адрес на същото. От представената административна преписка се установява, че в хода на разглеждане на молбата на непълнолетния на основание чл.15, ал.4 във вр.чл.15, ал.1 от Закона за закрила на детето до Дирекция Социално подпомагане е изпратено искане за изразяване на становище или представяне на социален доклад, както и уточнение, че следва да присъства социален работник на изслушването и консултирането на детето. В преписката е налична и нарочна заповед на директор

на Дирекция „Социално подпомагане“ за назначаване на такъв. Видно от приложените към преписката писмени доказателства на 12.02.2025г. по време на изслушването на непълнолетния чужд гражданин е присъствал социален работник, като преди издаване на процесното решение е представен и социален доклад относно непълнолетното лице.

Неоснователен е доводът на оспорващия, че при издаване на решението е допуснато съществено нарушение на административно- производствените правила, в посока необсъждане на бежанската история на оспорващия, тъй като от приложените по делото доказателства е видно, че при произнасяне по молбата за международна закрила Председател на ДАБ към МС е преценил всички относими факти на молителя, свързани с държавата му по произход. Наред с това, при издаването на решението, ответникът по оспорването е спазил и материалноправните разпоредби на ЗУБ.

По делото не е спорно, че жалбоподателят Е. С. е бил регистриран като непридружен непълнолетен по смисъла на §1, т.4 от ДР на ЗУБ, като в административното производство чужденецът се е представлявал от адвокат, назначен с решение на председателя на НБПП и от социален работник от отдел Закрила на детето, назначен със заповед на Директор на Дирекция „Социално подпомагане“ по местоживее. При регистрацията на чужденец са предоставени указания за правата и задълженията му по време на процедурата по молбата му за международна закрила, които са преведени на разбираем за него език, С. е настанен с Решение за настаняване №002/08.01.2025г. в РПЦ С., кв. Военна рампа. С оглед горното са установени и анализирани фактите и обстоятелствата по молбата на жалбоподател, като същите касаят твърденията му, свързани с причините за напускане на А. /желанието му да живее извън А. и да подпомага семейството си финансово/. Отчетено е, че жалбоподателят не е представил други относими материални доказателства в подкрепа на твърденията си, не е представил документи за самоличността и други доказателства за потвърждаване бежанската история. Единствено твърденията му, отразени в интервюто са ценени съгласно чл.75, ал.2, изречение първо от ЗУБ от Директор ДАБ при МС при преценка на всички относими факти, свързани с личното му положение и със страната му по произход. Изведен е извод за неоснователност на молбата за международна закрила, тъй като молител пред административния орган не е обосновал наличие на риск за неговия живот или свобода в държавата му по произход но смисъла на закона и не е посочил причини за основателно опасение от преследване.

В нормата на чл.73 от ЗУБ е посочено, че молбите за предоставяне на международна закрила се разглеждат от Държавната агенция за бежанците индивидуално, обективно и безпристрастно, като първо се извършва преценка за предоставяне на статут на бежанец. В случай, че статут на бежанец не бъде предоставен, се разглежда необходимостта от предоставяне на хуманитарен статут.

В разпоредбата на чл.8, ал.1 от ЗУБ е визирано, че статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея.

В конкретната хипотеза, от Е. С. в интервюто е изложил бежанска история, че е баща му е работил за държавата, бил военен и талибаните го разпитвали, защо работи тази работа, но никога не е бил насилван и в момента живее в А.. Според думите му причините да напусне родината си били безпаричие и нуждата да намери работа, за да подпомага семейството си. В проведеното интервю не сочи, че в държавата му по произход е бил преследван по някои от посочените в чл.8, ал.1 ЗУБ критерии, не представя и доказателства, че в А. е бил преследван или

че има опасност от бъдещо преследване по причини, свързани с: негова раса, религия, националност, изразено политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Нито от интервюто, нито в хода на административното производство и пред съда жалбоподател представя доказателства, сочещи че в А. е бил преследван или има опасност от бъдещо преследване по причините по чл.8, ал.1 от ЗУБ. В настоящия случай, правилно административният орган преценил, че при проведеното с жалбоподателя интервю не се установява спрямо него да е било осъществено визираното в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ преследване, релевантно за предоставянето на бежански статут, а и самият той не е заявил конкретни обстоятелства, въз основа на които да може да се направи извод за опасение от преследване, основано на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група.

Предвид това следва да се приеме, че е обоснована преценката на административния орган, че изложените от кандидата мотиви за напускане на страната му по произход не са правно значими за търсената защита. За да се признае статут на бежанец по смисъла на чл.1, б.А от Женевската конвенция, е необходимо да има причинно- следствена връзка между причините за преследване /раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група/ и актовете на преследване или липсата на закрила срещу такива актове. Жалбоподателят не твърди спрямо него да е осъществено преследване от страна на държавата, от партии, организации, контролиращи държавата или значителна част от нейната територия, или от недържавни субекти, включително международни организации, като същите не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследване. Не се установява жалбоподател основателно да се страхува от преследване в държавата си по произход, както и това преследване да е по причина на неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо убеждение. Предвид липсата на обстоятелства, сочещи за наличие на някои от обстоятелствата, визирани в чл.8, ал.1 ЗУБ, във връзка с чл.8, ал. 4 и ал.5 ЗУБ правилно е прието, че следва да бъде отказано на Е. С. статут на бежанец. В интервюто не се заявява, че изпитва страх от преследване поради раса, религия, националност, принадлежност или към определена социална група, политическо мнение или убеждение и изтъкнатото като причина да напусне А. не съставлява преследване спрямо него съгласно чл.8, ал.2-5 ЗУБ, респ. риск от осъществяване на такова преследване. Не се и твърди в държавата по произход да е упражнявано спрямо него насилие, както и не е бил обект на репресии, не е имал проблеми с властите в А., нито с други субекти по чл.8, ал.3 от ЗУБ.

С оглед изложеното, настоящият съдебен състав приема, че жалбоподателят не се явява лице, което се нуждае от международна закрила, а за мигрант, лице което по причини, различни от изброените в определението за бежанец, дадено в женевската конвенция, доброволно е напуснал страната си, за да се засели другаде. Статут на бежанец се представя на лично основание, при наличие на някоя от хипотезите на чл.8, ал.1 ЗУБ, които условия според съда не са изпълнени. Жалбоподателят не е бил политически ангажиран, като не обосновава твърденията си за осъществено спрямо него преследване по някои от причините, визирани в чл.8, ал.1 вр. ал.4 ЗУБ. Липсват данни да са нарушени основни негови права или да е осъществена съвкупност от действия, които да доведат до нарушаване на основните му права, достатъчно тежки по своето естество или повтаряемост. Законодателят в чл.8, ал.4 от ЗУБ е предвидил, че преследване е нарушаване на основните права на човека

или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повтаряемост. Чл.8, ал.5 от ЗУБ гласи, че действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация. За да бъдат квалифицирани тези действия като преследване по смисъла на чл.8 ЗУБ е необходимо тези действия да се основават на причините, посочени в чл.8, ал.1 ЗУБ. Изложеното от С. в проведеното с него интервю не са носител информация за осъществено спрямо него преследване по смисъла на чл.8, ал.2-5 ЗУБ вр.чл.8, ал.1 ЗУБ, както и риск за бъдещо такова. Съдът приема, че не се установяват опасения за сигурността и живота му в А., относими към признаване на качеството му на бежанец и предоставяне на закрила по смисъла на чл.8 ЗУБ. Хипотезата на чл.8, ал.9 от с.з е неприложима в конкретния случай, тъй като същият не посочва член от семейството му да има предоставен статут на бежанец в страната. След като не се доказва, нито в административното производство нито в съдебното производство наличие на преследване или основателен страх от преследване на жалбоподател поради неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическото му мнение и/или убеждение, правилно и законосъобразно Председател на ДАБ е отказал предоставяне на статут на бежанец. Законосъобразно Председател на ДАБ към МС на РБ е приел, че по отношение на оспорващия не са налице и основания за прилагане на хуманитарен статут. Последният според определението, визирано в чл.9 от ЗУБ се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция; изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Разпоредбата на чл.9 от ЗУБ възпроизвежда разпоредбата на чл.15, б."в"от Директива 2004/83ЕО на Съвета от 29.04.2004г. относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Според разпоредбата на параграф 1а от ДР на ЗУБ този закон въвежда разпоредбите на Директива 2004/83/ЕО, като в текста на чл.15, б."в" от последната са посочени като тежки посегателства: "тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт".

От събраните доказателства и най- вече от бежанската история на оспорващия не може да се изведе, че същият е напуснал страната си поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, нито е заплашен от

изтезание или нечовешко или унизително отнасяне или наказание, защото той не е имал никакви проблеми както с официалните власти, така и с която и да било групировка и спрямо него не съществува и бъдещ или евентуален риск от посегателство. Нещо повече, причините, поради които е напуснал А. са само и единствено лични и базирани на желанието му за по-добър живот и представената бежанска история по никакъв начин не обуславя предоставянето на международна закрила.

Бежанската история на чуждия гражданин не е подкрепена от доказателства в смисъла на чл.9, ал.2 от ЗУБ – роднините му не могат да бъдат определени като субект, от чиито действия или бездействия за него може да възникне риск от тежки посегателства. С оглед горното правилно е прието, че за жалбоподател не са налице законовите предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут по чл.9, ал.1, т.1 и т.2 ЗУБ.

По отношение основанията по чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ правилно са взети предвид данните, съдържащи се в Актуалната справка за ситуацията в страната на произход на оспорвания А. от 06.02.2025г на Дирекция“ Международна дейност“ при ДАБ, представена и по делото с административната преписка. Съгласно същата талибаните продължават да поддържат и консолидират властта в А. и това създава относителна липса на въоръжен конфликт и талибанският режим поддържа вътрешна сигурност, макар и с помощта на репресивни мерки и управлява икономиката си, макар и на ниско равновесно ниво. Ето защо не се установява, че с присъствието си на територията на държавата си на произход жалбоподателят би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплахата, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут по чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ. Не са налице и предпоставки за предоставяне хуманитарен статут по смисъла на чл.9, ал.6, защото непълнолетният не посочва член от семейството му да има предоставен хуманитарен статут в РБ.

Доводът на оспорвания, че административният орган не е обсъдил всички факти, свързани с личното му положение в страната му на произход, не се подкрепя от доказателствата по делото.

Не се представиха и доказателства за наличие на други хуманитарни причини по см. чл.9, ал.8 от ЗУБ – същите е необходимо да са от такова естество, че да разкриват реална опасност от посегателство върху личността на жалбоподател, кандидатстващ за получаването на статут. Като лице, ненавършило пълнолетие са взети предвид критериите за преценка за най-добрия интерес на детето съгласно §1, т.11 от ДР на ЗУБ. В изпълнение на сочената разпоредба е определен социален работник, изготвил социален доклад, като не се откриват преки и непосредствени рискове за физическо, психическо, нравствено, интелектуално и социално развитие на детето, като също няма данни основните му права да са нарушени. Няма изложени и други данни, които да сочат, че връщането в родината на детето или в

държавата, в която пребивава семейството му в момента да противоречи на висш интерес. Правилно е преценено, че висшият интерес по отношение С., отчитайки идентичността и събраната по случая информация, е той да живее в семейна среда заедно с неговите близки и родственици в А.. Още повече, че най- добрият интерес на детето не е нормативно въведен от законодателя като задължителна предпоставка за предоставяне на хуманитарен статут в чл.9 от ЗУБ, нито е определен като условие за предоставяне на субсидиарна закрила в глава V от Директива 2011/95/ЕС, следователно не представлява самостоятелно и достатъчно основание за предоставяне на международна закрила, което да може законосъобразно да замени отсъствието на материалноправните предпоставки за предоставяне на такъв вид закрила.

Посочените от жалбоподателя причини не могат да се подведат като „други причини от хуманитарен характер“ по см. чл.9, ал.8 от ЗУБ, като обсъждането на най-добрия интерес на детето не може да замести липсата на установени други причини от хуманитарен характер. Предвид това правилно е прието, че чужденецът не е имал обективни причини за напускането на А., като причините за напускане на А. са от икономически характер и то не е бежанец, а мигрант по смисъла на §62 от Наръчника за процедури и критерии за определяне статут на бежанец, съгласно Ж. конвенция за статута на бежанците от 1951г.

Становището, дадено от социалния работник в проведеното открито съдебно заседание е, че непълнолетният „трябва да е в сигурна и безопасна страна, където да се чувства сигурен“, без да са изложени каквито и да е обстоятелства, че животът на С. в А., където всъщност по негови данни се намира семейството му, е застрашен или сериозно застрашен. Още повече, че посочените от самия него причини са чисто икономически. Априори, с оглед непълнолетието на С., в негов интерес е да живее заедно с родителите си и цялото си семейство, което не е на територията на Република България. Следва да се отбележи и че по делото се установи, че Е. С. е напуснал самоволно РПЦ-С., видно от докладна записка ПМЗ-ВР-479/18.02.2025г. на РПЦ- С.. Това напускане се е случило след проведеното с него интервю, но преди компетентният орган да постанови своя акт. Поведението на търсещия международна закрила съдът приема като проява на незаинтересованост от негова страна към резултата от подадената молба за международна защита.

Предвид всичко изложеното, настоящата инстанция намира, че жалбата следва да бъде отхвърлена.

Страните не са заявили претенции за присъждане на разноски.

Мотивиран от гореизложеното, Административен съд София-град, трето отделение 73 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Е. С., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на А., непридружен

непълнолетен, подадена чрез адв.А. А., срещу Решение № 3049 от 10.04.2025г. на Председателя на ДАБ, към МС, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и 4 от ЗУБ, е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на Е. С..

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България, в 14- дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: